

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: I.S., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Smil, advokát, se sídlem Třemošná, Hromnice 33,
 proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, Poštovní
 schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného neoznačeného data č.j.
 OAM-581/ZA-ZA04-LE22-2014

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v **žalobě** namítal formální pochybení napadeného rozhodnutí spočívající v absenci data vydání. Dále žalobce namítal, že správní orgán odůvodnil ust. **§ 14 zákona o azylu** pouze formálně, když použil pouze ust. zákona, jímž může odůvodnit své negativní rozhodnutí. Podle žalobce se správní orgán nezabýval vůbec humanitární stránkou věci a nutí žalobce k návratu do země, která je zmítána občanskou válkou, jejíž smysl žalobce nechápe. Žalobce nadále namítal, že mu správní orgán přičítá k tíži, že žalobce svoji životní situaci, konkrétně možnost bydlení a získávání prostředků k úhradě životních potřeb a vztah k příbuzným, popsal pravdivě. I když jím popisované skutečnosti nemohou být jediným důvodem pro udělení azylu, nepochybně se podle žalobce mohl správní orgán důsledněji zabývat hlediskem humanitárním. Skutečností zůstává, že v případě návratu do země žalobci

hrozí postavení bezdomovce bez jakéhokoli příjmu. Dále žalobce poukázal na svoji obavu z povolání do armády při návratu do vlasti a nesouhlasil se závěrem správního orgánu vyplývajícím z použitých informačních zdrojů, že státy jsou všeobecně oprávněny žádat po svých občanech plnění vojenských povinností. Podle žalobce by bylo možno toto akceptovat pouze v případě napadení vnějším nepřítelem. V případě občanské války na Ukrajině jedna část válčí proti druhé části občanů téže země, proto interpretaci žalovaného podle žalobce nelze použít. Žalobce namítal, že se odmítá této války zúčastnit na kterékoli straně konfliktu. Žalobce poukázal na intenzivní propagandu obou stran konfliktu, na skutečnost, že na straně ukrajinské vlády vedle regulérních jednotek bojují i soukromé vojenské jednotky, v nichž (zejména v setninách Právého sektoru a praporech Azov, Ajdar, Dněpr 1) se projevují nacionalistické a fašizující tendence. Dále se podle žalobce jedná o válku žoldáků, což opíral o prohlášení náčelníka generálního štábu ukrajinské armády, podle něhož se nebojuje s Ruskem, ale s dobrovolníky, a dále o skutečnost, že ukrajinská vláda schválila sazebník odměn za ničení zbraní separatistů. Žalobce tvrdil, že dochází i ke zjevnému překrucování dějin ze strany ukrajinského vedení a že ukrajinský parlament usnesením prohlásil část svých občanů za separatisty, tj. za teroristy. Žalobce poukázal na statistiku OBSE o počtu obětí s tím, že skutečný počet obětí je jistě ještě podstatně vyšší. Skutečnost, že se jedná o občanskou válku, prokazuje dále podle žalobce okolnost, že jsou postiženi zejména civilní obyvatelé a jsou poškozeny celé čtvrti obytných domů a rozstřílena infrastruktura. Žalobce poukázal na oficiální prohlašování vedení státu, že konkrétní osoby jsou nezvěstné za účelem vyhnout se povinnosti platit postiženým rodinám odškodné a vojenský důchod. Žalobce poukázal i na totální ekonomický rozvrat Ukrajiny a zvyšování korupce, přičemž uvedl, že informace čerpal z veřejných zdrojů, zejména z televize, rozhlasu a tisku. Žalobce připomněl stanovisko V.D. v deníku Právo ze dne 2.2.2015 poukazujícího na malou chuť mobilizovaných odvedenců riskovat vlastní životy ve jménu něčeho, s čím se neztotožňují. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že mu účast vzhledem k jeho věku v občanské válce nehrozí s tím, že v dané věci prezident Ukrajiny vyhlásil již tři mobilizace a při dlouhodobém konfliktu dochází vždy k rozšíření mobilizace o ročníky směrem nahoru a směrem dolů. Žalobce poukázal i na skutečnost, že v průběhu této války přišel o život i jeho syn P.S. dne 25.11.2014.

Žalovaný navrhl ve **vyjádření k žalobě** zamítnutí žaloby s tím, že ve správním řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany u žalobce je jeho obava z povolání do armády, strach ze zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině a snaha zůstat v ČR a legalizovat zde tímto způsobem pobyt. Snahu legalizovat pobyt v ČR pomocí žádosti o mezinárodní ochranu stejně jako nedostatek pracovních příležitostí či rodinné spory na Ukrajině či přítomnost ukrajinské družky žalobce na území ČR, nelze podle žalovaného podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům azylu. Branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a uznává ji i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, proto se nemůže jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce nelze podle žalovaného ani předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Žalobce nic takového neuvedl a žalovaný nezjistil, že by žalobce patřil k diskriminované skupině obyvatel. Podle Ženevské konvence není vyhýbání se nástupu vojenské služby důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný poukázal na to, že není důvod domnívat se, že by se tento stav panující ve 2 z celkového počtu 24 oblastí Ukrajiny

rozšířil do dalších částí země. Ve zbytku země je mimo Doněckou a Luhanskou oblast bezpečnostní situace stabilní. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož nevyužil, ani se k podkladům nevyjádřil a jejich doplnění nenavrhl. Pouze uvedl, že mu Rusové ve válce zabili syna. V daném případě nelze dovodit, že by právě Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohl žalobce společně se svou družkou naplňovat svůj rodinný život tím spíše, že jde o ukrajinskou státní příslušnici a žalobce sám přiznal, že tento vztah existoval již na Ukrajině. Žalobce si musí upravit takový vztah pomocí právní normy zákona o pobytu cizinců na území České republiky, což sám ví, když se již o to v minulosti pokoušel.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3.11.2014, v níž žalobce uváděl, že on sám ani nikdo z jeho rodiny nebyl nikdy členem žádné politické strany či jiné organizace. Svoji vlast opustil v listopadu 2013, přičemž poprvé do ČR přijel v roce 2008 za prací. Dřív jezdil i do Maďarska. Na Ukrajině nebyla žádná práce. Na Ukrajinu se vracel jen na návštěvy, naposledy v listopadu 2013. Tehdy se pohádal se starší dcerou kvůli tomu, že chce dům přepsat na dceru mladší. Starší dostala byt, ale chtěla i něco z toho domu, tak se pohádali. Žalobce jim řekl, že se tam již nevrátí a že s nimi nechce nic mít společného. Když žalobce přijel do ČR poprvé, vyřídil mu kamarád papíry na pracovní vízum a žalobce zde měl dlouhodobý pobyt. O azyl požádal proto, že nechce mít s Ukrajinou už nic společného. Nejsou tam žádná lidská práva, není tam práce, není tam nic. Není tam budoucnost. Žalobce se v roce 2013 rozhodl, že požádá o trvalý pobyt, už zde byl pět let. Něco mu ale chybělo a nepovedlo se to. Na začátku července 2014 chtěl opět podat žádost o pobyt, ale na konci června byl chycen policií. Žalobce měl pracovní vízum na jiné zaměstnání, než dělal. Měl se svým mafiánem domluvu, že ho poslal na dohodu na pracovní cestu. Nebyla totiž práce, a žalobce si sám našel novou. Na policii dostal žalobce pokutu a vyhoštění na 3 měsíce. Proti tomu se odvolal a následně podal žalobu, ale nebylo mu vyhověno. Proto žádá o azyl, neboť nechce zpět na Ukrajinu, chce tady být jako Čech. V případě návratu do oblasti se žalobce obával, že by byl bezdomovec a nocoval by pod mostem. Dům sice ještě nepřepsal, ale nikdy se tam nevrátí. Ve vlastnoruční příloze žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že žádal o udělení azylu proto, že chce mít lepší život a budoucnost. V pohovoru z téhož dne žalobce uváděl, že do dubna 2012 pobýval v ČR na základě tzv. pracovního víza, kdy měl povolení k práci z úřadu práce. Když byl pozván na OAMP na otisky kvůli kartě, řekli mu, že se musí ještě něco vyřešit, což bylo poté, co už ho chytla policie. V pase má pouze překlenovací víza, aby mohl cestovat. Nemá na Ukrajinu kam jet, chce tu zůstat. Žalobce by tady chtěl spokojeně pracovat a být potřebným člověkem. Žalobce nemá kam se vrátit a taky je tam teď válka. Když tam přijede, mohou ho odvést. Žalobce měl za to, že by ho hned brali, neboť sloužil na letišti a naváděl stíhačky při vzletu a přistání. Volal taky svému známému, s nímž byl na vojně, a manželka kamaráda mu řekla, že kamarád byl odveden hned v první vlně odvodů. Žalobce uvedl, že kdyby bylo léto, postavil by si někde stan, počkal 3 měsíce a zase by do ČR přijel. Dcery by se o něho nepostaraly. Žalobce s jejich matkou žil jen do té doby, než dcery vyrostly, jinak by se rozvedl dávno. Pouze čekal, až budou dospělé. Dcery by ho vůbec nepřijaly. Ani mladší dcera by ho nepřijala, i když na ni chtěl přepsat dům, protože teď v tom domě bydlí se svou matkou a tam by žalobce nikdy nešel. Žalobce věřil, že ho tady nechají do konce života. Na syna se žalobce také nemůže obrátit s žádostí o pomoc, neboť se s ním už před 15 lety pohádal, když šlo také o nějaké nemovitosti. Má v ČR družku, a když vše dobře dopadne a bude mít doklady, tak se vezmou. Zná se s ní asi 8 let a bydlí spolu už 3 roky, jezdí ho sem navštěvovat. Družka je maďarské národnosti a vyřídila si maďarské doklady, na které tady teď žije. Dne 18.12.2014

byl žalobce seznámen s podklady ve věci mezinárodní ochrany, k nimž se nechtěl vyjádřit, ani navrhnout jejich doplnění, pouze uvedl, že mu teď Rusové ve válce zabili syna.

Součástí správního spisu jsou i zprávy opatřené žalovaným, a to zpráva Amnesty International z března 2014 o zrušení trestu smrti, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014 o aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 29.5.2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ze které vyplývá, že legislativa postih neúspěšných žadatelů neumožňuje a takoví občané nečelí po návratu do vlasti větším problémům než ostatní občané Ukrajiny. Zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 16.9.2014 informuje o tom, že po příměří uzavřeném 5. září 2014 se intenzita bojů výrazně snížila, avšak zcela neustaly.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z povolání do armády, strach ze zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině a snaha zůstat v ČR a legalizovat si zde tímto způsobem pobyt. Žalobce také zmínil, že zde má družku, ukrajinskou státní příslušnici. Po posouzení tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento neuvedl žádné skutečnosti v tom směru, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace ani nikdo z jeho příbuzných. Žalobce ani neuváděl, že jak by jakýmkoli způsobem uplatňoval svá politická práva a svobody. Z výpovědí žalobce ani nevyplyvá, že by byl na Ukrajině vystaven jakémukoli jednání podřaditelnému pojmu pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů v tomto ust. je taxativní a jiné skutečnosti než zde uvedené nezakládají důvod pro udělení azylu. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt, stejně jako nedostatek pracovních příležitostí či rodinné spory na Ukrajině či přítomnost ukrajinské družky v ČR, nelze podle správního orgánu podřadit taxativně vyjmenovaným důvodům pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce nelze ani předpokládat podle správního orgánu, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Žalobce nic takového neuvedl a žalobce je ukrajinské národnosti a ani v jiném ohledu nepatří k žádné diskriminované skupině obyvatel. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967) „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“ Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16.7.1998 sp. zn. **6 A 508/97**, podle něhož „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán.“ Žalovaný

poukázal i na rozsudek NSS ze dne 22.12.2004 sp. zn. **7 Azs 321/2004**, podle něhož „i v zemi, kde se stěžovatel domáhá udělení azylu, je nenastoupení vojenské služby pokládáno za trestný čin, jakkoli je zde možnost náhradní vojenské služby dlouhodobě umožněná a jakkoli dokonce povinnost základní vojenské služby byla zrušena.“ Podle žalovaného i vzhledem k věku žalobce je povolání k výkonu vojenské služby krajně nepravděpodobné, když dle informací ČTK jsou na Ukrajině povolávání pouze muži do 40 let věku. Dále podle žalovaného není důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve 2 z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do další části Ukrajiny. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a žalobce pochází z nejzápadnější části země, ze Zakarpatské oblasti, kde dokonce vlastní dům, kde bezesporu může žít, třebaže tvrdí, že se kvůli sporu s dcerami zařekl, že do vlastního domu již nevstoupí. Tato oblast je velmi vzdálená od ozbrojených střetů. Západoukrajinského regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzuje informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014, podle níž z bezpečnostního hlediska je situace na západě a ve středu země zcela klidná. Dále podle žalovaného z výpovědi žalobce ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu § 13 zákona o azylu. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, právně plně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho prohlášení dobrý. Ani případnou existenci rodinných vazeb v ČR, tím spíše, že v případě družky žalobce se jedná o cizí státní příslušnici, nelze v souladu s judikátem NSS ze dne 15.10.2003 sp. zn. **3 Azs 12/2003** či rozhodnutím ze dne 28.4.2011 sp. zn. **1 Azs 5/2011** považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Dle NSS v případě, že žadatel hodlá realizovat svůj rodinný život v ČR, nezbavuje ho to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců. Ust. článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Vztahem zakládajícím rodinný život je v první řadě vztah manželů, což není případ žalobce. Dále nelze dovodit, že by právě ČR byla jedinou zemí, v níž by mohl žalobce se svou družkou společně naplňovat svůj rodinný život, když sám přiznal, že tento vztah existoval i na Ukrajině. Při posuzování důvodů k udělení doplňkové ochrany podle § 28 zákona o azylu vycházel správní orgán ze zmíněných zpráv. Žalovaný dále zkonstatoval, že žalobce neuvedl a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, protože trest smrti je na Ukrajině od roku 2000 zrušen. Dále žalovaný se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, podle nichž pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující, musí ponižení dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalovaný k takovému závěru v případě žalobce nedospěl, neboť doplňkovou ochranu lze v tomto smyslu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či jen pokud se přidruží jiné okolnosti, které dosud nelze předjímat. Žalobce neuvedl a správní orgán nezjistil žádnou

skutečnost, z níž by vyplývalo, že by žalobce byl na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Občanská povinnost spočívající v povolání do armády, jehož se žalobce obával, i tresty za její nevykonání se uznávají za naprosto legitimní i dle Ženevské konvence, Mezinárodní paktu o občanských a politických právech či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon proto nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť sama nemůže být vnímána jako nebezpečí ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce neuvedl podle žalovaného žádnou konkrétní hrozbu vůči své vlastní osobě, tedy nic, z čeho by bylo možné usoudit, že mu hrozí na Ukrajině skutečné nebezpečí vážné újmy. Nedostatek pracovních příležitostí není ponižujícím zacházením nebo trestáním. Ohledně bezpečnostní situace žalovaný konstatoval, že stávající vláda je hodnocena v oblasti zachovávání demokratických principů a dodržování lidských práv lépe než předchozí režim. Také je zřejmě nový režim vstřícnější k obyvatelům západní části Ukrajiny, částečně na úkor ruskojazyčného obyvatelstva východu země. Žalovaný dále vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí, podle které osobě, pobývajícím dlouhodobě v zahraničí nebo žádající o azyl, po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy v souvislosti s pobytem v zahraničí či žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný posuzoval rovněž podmínky vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Žalovaný konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Z dostupných informací totiž podle žalovaného vyplývá, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve 2 z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Kromě Doněcké a Luhanské oblasti je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce pochází ze západní části země, ze Zakarpatské oblasti, kde vlastní dům. Zde se bezpečnostní situace nijak nezměnila, jak vyplývá ze zpráv OBSE či Ministerstva zahraničních věcí. Případné vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Dle rozsudků NSS, např. sp. zn. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009 či sp. zn. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V případě, že žalobce hodlá realizovat své právo na rodinný život v ČR, nezabývá ho to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat jim s rozvíjením jejich vztahů. Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v prvé řadě vztah manželů, což není žalobcův případ. Dále nelze dovodit, že by ČR byla jedinou zemí, v níž by mohl žalobce společně se svou družkou naplňovat svůj rodinný život, tím spíše, že jde o ukrajinskou státní příslušnici a žalobce sám přiznal, že tento vztah existoval již na Ukrajině. Dále žalovaný konstatoval, že na základě výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a zjištění správního orgánu nebylo zjištěno, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků dle § 14b zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle svého tvrzení se žalobce obával probíhajícího konfliktu v zemi jeho původu a skutečností, že by mohl být povolán k výkonu vojenské služby..

Podle **§ 12 zákona o azylu** *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).*

Žalobce se v žádné fázi azylového řízení nezmiňoval, že by se v zemi původu snažil realizovat sám či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdil, že by vyvíjel jakékoliv politické aktivity. Již z tohoto důvodu v případě žalobce absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě **§ 12 písm. a) zákona o azylu**.

Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by se obával, že ve své vlasti bude pronásledován z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**. Obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu nelze podřadit pod důvody obav z pronásledování, které jsou vyjmenovány taxativně v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**.

Soud se ztotožnil se způsobem posouzení situace u žalobce, jak to učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, které je výše podrobně citováno. Žalobce v žalobě zdůrazňoval své důvody, pro které žádal o azyl. Jednak šlo o důvod rodinný, tedy že zde má rodinu, a jednak o důvod ekonomický, tedy že zde měl zájem o zaměstnání a jednak kvůli obavě z toho, že by při návratu byl odveden jako voják, neboť byl vojákem z povolání. Ani jeden z těchto tří důvodů není z hlediska azylového zákona relevantním důvodem pro udělení azylu, což podrobně zdůvodnil žalovaný. Pracovní pobyt či pobyt z rodinných důvodů lze řešit pouze prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Pro řešení problémů žalobce lze využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů).

Ohledně povolávání k výkonu vojenské služby správně žalovaný poukázal na to, že se jedná o základní občanskou povinnost ve vztahu ke státu, jehož občanství žalobce má. Stejně to platí i v ČR. Soud považuje za správný i poukaz žalovaného na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97, který dopadá na tyto situace, a podle něhož *povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem*

z pronásledování rovněž není obava, že by v souvislosti s dezercí z armády mohl být trestně stíhán.

Žalovaný interpretoval ustanovení § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

Další žalobní námitka se týkala nedostatečného posouzení situace v zemi původu a nedostatečného obstarávání si podkladů. Soud tomuto tvrzení nepřisvědčil. Z výše provedeného shrnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný opatřil velké množství informací o politické situaci na Ukrajině a z jejich obsahu vyplývá, že jsou dostatečně aktuální a platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Za dostatečně věrohodné považuje soud zejména informace obsažené ve zprávě Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 16.9.2014. Správní orgán rovněž správně poukázal na to, že žalobce neprojevil ve správním řízení zájem na doplnění informací, ani nic nenamítal proti informacím obstaraným správním orgánem. Současně je nutno tyto informace konfrontovat s obsahem žalobcovy žádosti o azyl, která nebyla azylově relevantní. Soud tudíž nemá za to, že by rozhodnutí bylo z tohoto hlediska nedostatečné a řádně odůvodněno či že by bylo nepřezkoumatelné.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Soud neshledal důvodnými žalobní body ani ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, tj. ohledně otázky. K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že „*se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, právně plně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho prohlášení dobrý. Ani případnou existenci rodinných vazeb v ČR, tím spíše, že v případě družky žalobce se jedná o cizí státní příslušnici, nelze v souladu s judikátem NSS ze dne 15.10.2003 sp. zn. 3 Azs 12/2003 či rozhodnutím ze dne 28.4.2011 sp. zn. 1 Azs 5/2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů*“.

Podle názoru soudu je takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že ani rodinné důvody, ani obava z ekonomických potíží v zemi původu (např. z důvodu tvrzené nemožnosti bydlet ve vlastním domě s bývalou manželkou a dítětem) či z probíhajícího konfliktu nebo z povolání do armády nejsou „zvláštního zřetele hodnými důvody pro udělení humanitárního azylu“. Žalovaný v dané věci nepřekročil meze správního uvážení při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Otázkou humanitárního azylu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. 3 Azs 12/2003, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkouvává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z*

hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil.

*Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí žadateli, jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo **skutečně nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.** Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.*

Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval i možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu cit. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Na danou situaci podle názoru soudu lze aplikovat právní názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2011 čj. **1 Azs 5/2011 - 36**, podle něhož *"ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V případě stěžovatele je však zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. S ohledem na stupeň integrace dotčených cizinců v České republice, na možnost jejich návratu do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by zrovna Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život."* Zdejší soud má v projednávané věci stejně jako žalovaný za to, že žalobci s ohledem na jeho vyjádření ohledně předchozího (z politického hlediska) bezproblémového pobytu na Ukrajině nic nebrání realizovat rodinný život s přítelkyní v zemích jejich státní příslušnosti.

V případě návratu do vlasti se žalobce obával také vojenského konfliktu na Ukrajině a povolání k výkonu vojenské služby. K tomu soud uvádí, že ve správním soudnictví přezkoumávají soudy napadené rozhodnutí podle právního a skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto otázkou zabýval a že neshledal u žalobce důvodnou obavu z návratu do země původu z hledisek relevantních dle zákona o azylu. Ohledně občanské povinnosti k výkonu vojenské služby se soud již vyjádřil výše a uvedené důvody platí i ve vztahu k doplňkové ochraně. Dále soud s ohledem na to, že žalobce v zemi původu nepobýval v oblastech, v nichž konflikt hrozil, dospěl k závěru, že žalovaný neporušil ani ust. § 14a zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková